

Arrest

nr. 264 015 van 22 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 9 november 2016, diende op 13 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 28 oktober 2020, op 4 december 2020 en op 21 april 2021.

1.3. Op 15 juli 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een Lor van etnie te zijn en afkomstig te zijn van Fuladshahr in de provincie Isfahan. U heeft een bachelor in de sociale wetenschappen behaald en werkte als een familiepsycholoog bij de overheidsdienst welzijn waar u mensen en gezinnen in moeilijkheden steun bood. U bent geboren als sjjiitische moslim. Geleidelijk aan voelde u dat u zich begon af te keren van de islam omwille van onder meer de omslachtige handelingen in de islam en de afstand die er tussen u en God bestond, tot u op een gegeven moment de islam volledig afgezworen had omdat deze godsdienst niet meer voldeed aan uw spirituele noden. Van 1384 tot 1394, voor een periode van ongeveer negen jaar, heeft u geen geloof gehad.

Op de werkvloer kwam u in Dey 1394 (stemt overeen met december 2015 – januari 2016 in de Gregoriaanse kalender) in contact met M.R.S., een collega die u toen voor het eerst zag. M. werkte al enkele jaren als vrijwilliger op jullie dienst. Op een dag in Dey 1394 zaten jullie tijdens een pauze samen in jullie kantoor toen M. u in vertrouwen nam omdat hij een goed gevoel bij u had en u op het werk bekendstond als iemand die goed geheimen kon bewaren. Hij vertelde u over zijn levensverhaal, waarbij hij het ook over zijn bekering tot het christendom had. U aanhoorde tijdens dat eerste gesprek zijn verhaal zonder meer. In de volgende gesprekken hadden jullie het steeds meer over het christendom, waarbij M. u de raad gaf om uw hart open te stellen voor Jezus Christus. Uw nieuwsgierigheid was geprikkeld, en jullie hadden regelmatig een gesprek over het christendom. Een paar maanden verstreken. Op een dag in Esfand 1394 (stemt overeen met februari – maart 2016 in de Gregoriaanse kalender) was u samen met uw broer M. aanwezig in het huis dat jullie aan het verbouwen waren. Uw broer was aan het plafond aan het werken, toen hij op een gegeven moment naar beneden viel. U zag dit gebeuren. In een reflex bad u tot Jezus Christus en vroeg u aan Jezus om uw broer te helpen. Op dat moment kon uw broer zich aan een balk vastklampen, waarop hij met behulp van de andere werkmannen gered kon worden. Omdat u het gevoel had dat Jezus uw broer gered had, besloot u het christendom verder te verkennen. De volgende dag begon u steeds meer vragen te stellen aan M.. Vier maanden later introduceerde M. u tot de huiskerk die hij runde. U ging toen voor het eerst naar een viering van de huiskerk in Ordibehesht 1395 (stemt overeen met april – mei 2016 in de Gregoriaanse kalender). Sindsdien predikte u ook een aantal keer voor uw broer M. L. (OV XXX) en enkele andere familieleden als de gelegenheid zich voordeed. U vertelde toen niets over uw bekering an sich, maar probeerde hen informatie over het christendom bij te brengen.

U verliet Iran op 9 november 2016 met een Italiaans visum via de luchthaven Imam Khomeini te Teheran. U vertrok toen omwille van toeristische redenen en wilde uw zus L.N. (OV XXX), die in België de vluchtelingenstatus verkreeg, bezoeken. Een week na uw aankomst in Europa kwam u te weten dat de huiskerk die u frequenteerde, verkleet werd. Twee weken na uw aankomst in België kwam het ettelaat langs bij uw ouders. Twintig dagen later viel het ettelaat nogmaals bij uw ouders binnen. Eén maand later kwamen ze een laatste keer langs. Ze kwamen telkens met twee personen en stelden heel wat vragen aan uw ouders. U besloot in België te blijven tot de situatie gaan liggen was, in de hoop terug te kunnen keren naar Iran. Dit bleek echter niet het geval, waardoor u op 13 december 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uw broer M. diende op 2 januari 2020 in België een verzoek om internationale bescherming in, eveneens omwille van zijn bekering tot het christendom. Ongeveer een maand na uw aankomst in België ging u naar een Iraanse evangelische kerk in Kortrijk. U kwam in contact met deze kerk omdat uw zus N. en uw schoonbroer A.H. (OV 6.211.079) ook naar deze kerk gingen. U ging ongeveer een jaar tot anderhalf jaar naar deze kerk. U ging toen sporadisch naar de kerk, omdat u afhankelijk was van uw zus voor het vervoer, en u op dat moment in Turnhout woonde. Anderhalf jaar na uw aankomst in België kwam u in contact met de Worship and Grace kerk via een vriendin van uw zus. Sindsdien gaat u wekelijks naar deze kerk. U maakt eveneens deel uit van het Ministry Team of het gebedsteam. U bent gedoopt op 11 augustus 2019.

Bij terugkeer naar Iran vreest u een gevangenisstraf, de doodstraf of geëxecuteerd te worden omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort (d.d. 16/12/2015), een verklaring van de Worship and Grace kerk over uw kerkgang in België (d.d. 20/10/2020), een certificaat van uw doopsel (d.d. 11/08/2019), uw attest van immatriculatie en verschillende certificaten om aan te tonen dat u Nederlandse les volgt. U legt eveneens kopieën neer van de volgende documenten: uw karte melli, uw shenasnameh, vier foto's en een videofragment van uw doopsel en verschillende documenten om uw reisroute te staven, zoals een vliegticket, een busticket en een hotel voucher.

Na het eerste en tweede persoonlijk onderhoud gaf u enkele opmerkingen via e-mail bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze zijn terug te vinden in het administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsproblemen wordt ondermijnd doordat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming. U heeft immers uw verzoek om internationale bescherming pas ingediend op 13 december 2018, meer dan twee jaar na uw aankomst in België. Hoewel u pas een week na uw aankomst in Europa op de hoogte werd gesteld van de onthulling van de huiskerk, diende u nog steeds geen verzoek in omdat u aanvankelijk hoopte en u de intentie had om terug te keren naar Iran. U wilde afwachten tot het terug rustiger zou zijn in Iran na de onthulling van de huiskerk (notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS 1, d.d. 28/10/2020, p. 6, p. 17). U heeft echter geen stappen ondernomen om terug te keren naar Iran omdat u bang was, waarop u besloot in België te blijven (CGVS 1, p. 6). U gevraagd waarom u alsnog twee jaar gewacht heeft om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, repliceert u wederom dat u de intentie had om terug te keren naar Iran (CGVS 1, p. 17). Dit is niet ernstig. De Iraanse autoriteiten waren in de twee maand na uw aankomst in België reeds drie keer bij u thuis langs geweest op zoek naar u (CGVS 1, p. 5). Nadien zouden ze niet meer langs geweest zijn. Er kan dan ook niet worden verstaan dat u niet onmiddellijk na hun drie bezoeken op korte tijd, waardoor overduidelijk was dat u in hun vizier was gelopen, geen verzoek in België indiende. Hoewel u Iran oorspronkelijk verlaten heeft omwille van toeristische redenen (CGVS 1, p. 8, p. 17), is het opmerkelijk dat u eveneens nagelaten heeft om een verzoek in te dienen nadat u op de hoogte werd gesteld van de onthulling van de huiskerk, en pas twee jaar na uw binnenkomst in België daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, te meer daar er geen directe aanleiding was om plots wel een verzoek in te dienen, gezien de autoriteiten na hun laatste bezoek twee maand na uw aankomst in België niet meer van zich lieten horen. Uw houding valt dan ook geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of het hebben van een reëel risico op ernstige schade. Uw gedrag relateert in ernstige mate uw voorgehouden vrees.

U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. U heeft uw bekering, uw deelname aan de huiskerk en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het christendom.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen over de verandering die het christendom bij u teweeg heeft gebracht, niet. U geeft aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, dat u vervolgens sinds negen jaar geen geloof heeft gekend, en ondertussen bekeerd bent tot het protestantisme (CGVS 1, p. 3, p. 10; notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS 2, d.d. 04/12/2020, p. 14). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en een tijdlang geen geloof had, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over de impact van zijn bekering op diens leven. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. Zo associeert u uw bekering of het christendom voornamelijk met rust, een goed gevoel, positieve energie en het worden van een betere persoon (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 7, p. 9; notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS 3, d.d. 21/04/2021, p. 7, p. 12). Die rust en de ermee gepaard gaande gevoelens ervaart u door te bidden of het helpen van anderen (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 7, p. 14). Gevraagd naar de verandering in uw dagelijks leven door uw bekering, verwijst u wederom naar de rust die u ervaart, het hebben van een beter gevoel en het worden van een betere persoon (CGVS 2, p. 7). U meermaals gevraagd om dit beter of goed gevoel te omschrijven, komt u niet verder dan te verwijzen naar uw innerlijk of warm gevoel, uw grotere zelfvertrouwen, het vergeven van anderen en de kalmte en warmte die u ervaren heeft (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 12). Dat u uw bekering enkel maar kunt beschrijven als iets dat u associeert met rust, het hebben van een goed gevoel en positieve energie, is weinig doorleefd en overtuigend. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende gebeurtenis bij een individu weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen bekering onaannemelijk wordt en er twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw bekering. Ook vreemd is dat u, die de islam reeds enkele jaren had verlaten, geen concreet antwoord kunt geven waarom u plots wel openstond om een nieuw geloof te gaan ontdekken. Hiernaar gevraagd antwoordt u namelijk vrij vaag dat u het christendom geen religie kunt noemen maar wel een levenswandel en u aldus geen vergelijking kunt maken met uw vorige religie. Verwacht mag worden dat u, gezien het christendom als religie wordt gepercipieerd deze ook kritisch onder het licht zou hebben gehouden, te meer daar u dat bij de islam ook had gedaan.

Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u verklaart geen enkel element van het christendom als negatief te ervaren, evenmin bent u in het christendom zaken tegengekomen die u minder aanspreken (CGVS 2, p. 15). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan vervolgens een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. U verklaart via uw collega M. in contact te zijn gekomen met het christendom (CGVS 1, p. 4, p. 8). Hoewel u kan stellen dat M. reeds tien jaar geleden bekeerd is, en dat zijn alcoholproblematiek uiteindelijk voor een kantelpunt zorgde, weet u niet hoe hij in contact is gekomen met het christendom of door wie M. bekeerd is (CGVS 1, p. 11; CGVS 3, p. 3). Nochtans geeft u aan dat hij bijna dakloos was en zijn vrouw en kind van hem gescheiden leefden (CGVS 1, p. 11; CGVS 3, p. 3). Hoe de persoon die u deed kennismaken met een nieuwe religie en u zover kreeg zich ook te gaan bekeren tot die nieuwe religie terug recht kroop uit zijn persoonlijk dal, lijkt dan ook allerminst een onbelangrijk detail dat u zomaar zou kunnen vergeten met de jaren. Uw argument dat alles zo lang geleden is, kan uw nihilistische kennis over het bekeringsproces van M. dan ook niet vergoelijken (CGVS 3, p. 3). Verder herinnert u zich niet meer hoe de droom van M., waarbij Christus aan hem verscheen, verliep, ook kan u geen enkele duiding geven wanneer u gevraagd wordt naar eender wat u zich over zijn droom kan herinneren (CGVS 3, p. 3). Dit is opmerkelijk, daar u verklaarde dat hij nochtans veel over zijn droom verteld heeft (CGVS 3, p. 3). Gevraagd hoe zijn bekeringsproces dan verder verlopen is, sinds zijn droom, verwijst u naar verschillende kanalen om het christendom beter te leren kennen, maar u kan dit evenmin concretiseren (CGVS 3, p. 3). Hoewel M. de eigenaar was van de huiskerk, kan u evenmin details verschaffen over het ontstaan van de huiskerk. Zo weet u niet hoelang hij deze kerk runde, of hoe hij deze kerk heeft opgericht (CGVS 3, p. 6). Dit is niet ernstig, daar kan worden verwacht dat u zich interesseert voor de bekering van de persoon die u introduceerde tot het christendom, evenzo voor zijn beleving hierbij en de wijze waarop dit proces geschied is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat M. daadwerkelijk een bekeerling zou zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het

christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien M. u als bekeerde christenen de weg naar de huiskerk zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.

Vervolgens staat het onbezonnen gedrag van M. niet in verhouding met het risico om in Iran ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Zo is het opmerkelijk dat uw collega M. u, tijdens jullie eerste ontmoeting ooit, meteen in vertrouwen nam en vertelde over zijn bekering tot het christendom. Hoewel M. al een aantal jaren vrijwilliger was op uw dienst, hadden jullie voorheen nog op geen enkele manier contact gehad (CGVS 1, p. 10, p. 11; CGVS 3, p. 4). Verwacht mag worden dat hij veel voorzichtiger zou omspringen met het bekend maken van zijn bekering, gezien de Iraanse context. Dat hij u in jullie eerste gesprek ooit meteen in vertrouwen nam en over zo een belangrijk gegeven praatte dat zijn werk en vrijheid kon bepalen, is dan ook weinig plausibel, daar het bekendmaken van een bekering in Iran een enorm risico met zich meebrengt. U vreest namelijk zelf ook vervolging omwille van uw bekering (CGVS 1, p. 8-9). U gevraagd waarom M. u meteen in vertrouwen nam, repliceert u dat u gekend was als een betrouwbaar persoon op de werkvloer en u goed geheimen kon bewaren (CGVS 1, p. 12; CGVS 3, p. 4). Dit is niet ernstig. Enerzijds had hij u nog nooit gezien of gesproken, anderzijds wist M. totaal niet hoe u zou reageren op zijn openbaring, ook al stond u gekend als een discreet persoon. Vervolgens doet het ook vragen oproepen waarom M. verder bleef prediken en u informeren over het christendom, daar u aanvankelijk voornamelijk een luisteraar was en het toen niet belangrijk vond om een bepaalde reactie te geven (CGVS 2, p. 15; CGVS 3, p. 3), waardoor M. allerminst een idee had hoe u de onthulling van zijn bekering had opgevat. Dat M. als christen verwacht wordt om te prediken, kan worden gevolgd, doch dat hij bij een eerste ontmoeting iemand meteen in vertrouwen neemt, is opmerkelijk en weinig plausibel, daar kan worden verwacht dat hij voorzichtig omspringt met het uitkiezen van de personen waaraan hij predikt en verwacht kan worden dat hij u, in tegenstelling tot uw verklaringen, eerst beter zou willen leren kennen om uw vertrouwen te winnen en te kunnen inschatten hoe u in het leven stond.

Hoewel u apart van uw broer M. bekeerd bent, is het frappant dat u amper kennis heeft over zowel zijn bekeringsproces en de vervolging die hij bij terugkeer naar Iran dient te vrezen. Zo weet u niet wanneer uw broer bekeerd is of welke huiskerk uw broer frequenteerde (CGVS 1, p. 4; CGVS 2, p. 12). Hoewel u de naam van M. kan geven als zijnde de persoon die M. in contact bracht met het christendom, kan u verder weinig details verschaffen over de onthulling van de huiskerk van M., alsook kan u niet met zekerheid zeggen of de huiskerk daadwerkelijk verklikt werd (CGVS 2, p. 12). Dat M. minder praat over deze zaken omdat u als vrouw geneigd bent om meer te praten (CGVS 2, p. 12), is geen vergoelijking voor uw gebrekkige kennis over de problemen van uw broer, daar kan worden verwacht dat jullie praten over jullie bekering in Iran en hoe jullie deze beleefd hebben, aangezien een bekering een ingrijpende gebeurtenis betreft. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook uw broer onvoldoende kennis heeft over uw bekering.

Verder bestaan er een aantal incoherenties tussen de verklaringen van u en uw broer M.. Zo stelt u dat M. reeds in Iran op de hoogte was van uw bekering, als enige van uw familie (CGVS 1, p. 15, p. 16; CGVS 2, p. 11; CGVS 3, p. 11). U stelt dat uw broer vertrouwen had in u en uw keuze respecteerde. Hij stelde toen ook vragen over de verschillen tussen de islam en het christendom (CGVS 1, p. 15, p. 16). Uw broer beweert echter in eerste instantie dat u hem in Iran vertelde dat u een christen geworden was nadat hij vermoedens kreeg, om zijn verklaringen in het derde onderhoud af te zwakken en te verklaren dat u hem enkel voorbereidde, maar nooit rechtstreeks heeft gezegd dat u bekeerd was en hij pas in België ontdekt had wat u hem toen probeerde te vertellen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 29/10/2020, CGVS 2, p. 8; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 24/02/2021, CGVS 3, p. 12). Gevraagd aan M. of hij u toen vragen heeft gesteld, antwoordt hij dat hij gewoon een luisteraar was, het hem niet boeide, hij het niet hoorde en er niet nieuwsgierig over was, wat opnieuw in strijd is met uw verklaringen dat M. vragen stelde over de verschillen tussen het christendom en de islam en dus duidelijk blij gaf te luisteren en zich ervoor te interesseren (CGVS 1, p. 16; CGVS 3). U geconfronteerd met de verklaring van M. dat hij niets zou hebben geweten over uw bekering toen jullie nog in Iran waren, repliceert u dat hij op de hoogte was. U gevraagd wat u toen precies aan uw broer heeft verteld, verklaart u dat u hem inlichtte over uw keuze voor het christendom (CGVS 3, p. 11). Gewoon herhalen van wat u verklaarde, kan vanzelfsprekend de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen niet uit de wereld helpen. Om de tegenstrijdige verklaringen van uw broer verder te vergoelijken, voegt u er nog aan toe dat jullie aanvankelijk onrechtstreekse gesprekken hadden over het christendom, om dan uiteindelijk over te schakelen naar rechtstreekse gesprekken. Zo zou u een aantal maanden voor uw vertrek meer dan één dergelijk gesprek gehad hebben over uw bekering (CGVS 3, p. 11). Uw broer echter – gevraagd of u in Iran ooit iets verteld heeft over uw bekering – stelt dat u het hem nooit rechtstreeks

verteld heeft en u hem enkel maar voorbereidde op het openbaren van uw bekering aan hem. Uw broer gevraagd wat u hem dan wel zou hebben verteld, repliceert hij dat uw kijk op de wereld veranderd was, en u zich anders gedroeg (CGVS. 3, p. 12). Bovenstaande incoherenties tussen uw verklaringen en die van uw broer betreffende uw bekering nopen er dan ook toe te besluiten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering in Iran bekeerd te zijn, wat de oprechtheid van uw bekering in twijfel trekt.

De oprechtheid van uw bekering wordt verder in vraag gesteld, doordat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw bezoeken aan de huiskerk. Dit blijkt vooreerst uit de vaststelling dat u verklaart Kerstdag te hebben gevierd in de huiskerk (CGVS 1, p. 15; CGVS 3, p. 8). Gevraagd op welke manier jullie kerst vierden, repliceert u dat jullie koekjes of zoet gebak kochten of maakten en uitdeelden onder elkaar. Het was een ondergronds feest, omdat u dit stil moest houden (CGVS 1, p. 15). U voegt er nog aan toe dat jullie elkaar feliciteerden, over de Bijbel spraken en psalmen zongen (CGVS 3, p. 8). U aangespoord om meer uitleg te geven over die psalmen, zegt u dat u niet meer precies weet hoe het klonk, maar u kan wel verduidelijken dat het een liedje was over de geboorte van Jezus en de wereld met zijn geboorte verlicht werd (CGVS 3, p. 8). Dat u Kerstmis zou hebben gevierd in de huiskerk, stemt echter niet overeen met de door u geschetste tijdslijn. U verklaart immers voor het eerst naar de huiskerk te zijn gegaan in Ordibehest 1395 (april of mei 2016), terwijl u in Aban 1395 (oktober of november 2016) Iran heeft verlaten (CGVS 1, p. 6, p. 8, p. 12). Daar 25 december of 10 Dey zich pas na uw vertrek situeert en u slechts enkele maanden naar de huiskerk ging, kan u onmogelijk een kerstfeest hebben meegemaakt in Iran, wat vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van uw kerkbezoeken ondermijnt. U hiermee geconfronteerd, stelt u uw verklaringen bij door te zeggen dat u aan een eerder kerstfeest dacht, voor uw eigenlijke bezoeken aan de huiskerk. U staft uw vermoeden met uw verklaring dat u openbare kerken, zoals de kerk te Isfahan, heeft gezien die verlicht is. U verwijst vervolgens naar het gegeven dat de vraag algemeen werd gesteld, terwijl er nochtans duidelijk verwezen werd naar een christelijk feest toen u de huiskerk frequenteerde, en u zelfs nog bevestiging vroeg of u uitleg moet geven over het kerstfeest in de huiskerk (CGVS 3, p. 8). Daar u uw antwoorden probeert aan te passen nadat u wordt gewezen op inconsistenties, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Bovendien verklaarde u koekjes te hebben gemaakt en psalmen te hebben gezongen tijdens jullie kerstfeest (CGVS 3, p. 8). Dat u aldus eenvoudigweg uw eerdere verklaringen ontkent, is geen vergoelijking voor uw tegenstrijdige verklaringen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw uitleg. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw bezoeken aan de huiskerk, wat de oprechtheid van uw bekering verder in vraag stelt.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezan bij een terugkeer naar Iran. Bovendien slaagt u er evenmin in de onthulling van de huiskerk aannemelijk te maken.

Dat uw vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper informatie heeft over hoe de huiskerk in het vizier is gekomen van de Iraanse autoriteiten alsook hoe het de overige huiskerkleden is vergaan na de inval van de autoriteiten. Vooreerst kan u geen soelaas bieden over de manier waarop de huiskerk onthuld werd (CGVS 1, p. 16). Evenmin weet u wat er met de huiskerkleden op dat moment is gebeurd, en kan u niet bevestigen of er al dan niet iemand werd gearresteerd. Ook S., de zus van S., die u heeft opgebeld om u op de hoogte te stellen van de onthulling van de huiskerk, zou u geen verdere details hebben gegeven over S. (CGVS 1, p. 16). Opmerkelijk is ook dat u S. tot op dat moment nog nooit gehoord of gezien had (CGVS 1, p. 16) en tot op de dag van uw onderhoud niet kunt verduidelijken waarom S. dan net naar u zou hebben gebeld of van uw bestaan afwist, hoe S. aan uw contactgegevens is geraakt en waarom ze net u moest opbellen. Evenmin weet u hoe S. dan op de hoogte werd gebracht van de ontdekking van de huiskerk (CGVS 1, p. 16). Nadat S. u had opgebeld, heeft u bovendien niet verder geïnformeerd naar het lot van de huiskerkleden, noch heeft u M. proberen contacteren (CGVS 1, p. 17). Hoewel u reeds in veiligheid was in Europa is het frappant dat u op geen enkele manier heeft doorggevraagd aan S. of onderzocht heeft wat er exact met uw huiskerk en haar leden is gebeurd in uw afwezigheid. Over de inval van de huiskerk kan nog worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het lot van de huiskerkleden. Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u immers dat iedereen, waaronder S., gearresteerd werd (vragenlijst CGVS, d.d. 29/08/2019, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde niet te weten of er arrestaties hadden plaatsgevonden. U geconfronteerd met bovenstaande vaststelling repliceert u dat een huiskerk niet verklikt wordt als er niemand aanwezig is, waardoor het logisch is dat de aanwezigen gearresteerd zouden zijn (CGVS 1, p. 17). Wat er ook van zij, verwacht mag worden dat u duidelijkheid kan bieden over het lot van de huiskerkleden.

Vervolgens kan u slechts weinig details geven over de verschillende invallen van het ettelaat bij u thuis nadat de huiskerk verklikt werd. U stelt dat het ettelaat tot driemaal toe bij u thuis langskwam (CGVS 1, p. 5). U verklaart dat ze uw huis doorzocht hebben, maar u weet echter niet of dit bij hun eerste of hun tweede bezoek gebeurde (CGVS 3, p. 13). Verder blijft u bijzonder vaag wanneer u gevraagd wordt naar de vragen die allemaal werden gesteld aan uw ouders (CGVS 3, p. 13). Bovendien heeft u niet naar verdere details gevraagd toen u enkel vrij vaag op de hoogte werd gebracht (CGVS 3, p. 13). Uw redenering dat u schrik had dat de autoriteiten de lijn of Whatsapp zouden controleren, waardoor u niet vroeg naar informatie, is niet ernstig (CGVS 3, p. 13). U of uw ouders namen namelijk sowieso contact op om u in te lichten, er kan dan ook niet verstaan worden wat het verschil is tussen de grote lijnen van de inval of het geven van meer details. Dat u bovenstaande zaken dan ook niet heeft proberen achterhalen en hier vrij vaag over blijft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient weliswaar te worden vastgesteld dat u over een ruime basiskennis van het christendom beschikt, doch dat dit ingestudeerd kan zijn. Te meer daar u bij enkele vragen die peilen naar uw kennis over het christendom vreemd genoeg in het ongewisse blijft. Deze vaststelling ondermijnt verder de waarachtigheid van uw innerlijke bekering. Wanneer u gevraagd wordt naar de sacramenten, kan u weliswaar zeggen dat het doopsel en het laatste avondmaal van belang zijn voor het protestantisme (CGVS 3, p. 15), maar wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar het totaal aantal sacramenten, lijkt u niet goed te weten wat sacramenten zijn, gelet op uw vraag of u moet benoemen wat u moet doen bij de feestdagen. Bij de vraag om het verschil in sacramenten tussen het christendom en het protestantisme op te sommen, begint u over de algemene verschillen. Uiteindelijk kan u nog toevoegen dat ook de biecht een sacrament is van de katholieken, maar verder dan dit geraakt u niet (CGVS 3, p. 15). Verder weet u niet wat de Goede Week is, alsook zegt u dat Pasen niet steeds op een zondag valt (CGVS 3, p. 15, p. 16). Als u vertelt over de psalmen in de huiskerk en u gevraagd wordt wat dit precies is, kan u dit weliswaar verduidelijken, maar hoeveel psalmen er bestaan, weet u niet, alsook kan u bij benadering geen getal geven. Gevraagd waar de psalmen in de Bijbel terug te vinden zijn, stelt u zelfs verkeerdelijk dat psalmen niet in de Bijbel terug te vinden zijn (CGVS 3, p. 8). Uit de beschikbare informatie blijkt dat Psalmen echter een boek is van het Oude Testament. Ook de parabel van de verloren zoon en die van het mosterdzaadje kan u niet thuisbrengen in de Bijbel, en stelt u verkeerdelijk dat beiden in Mattheus terug te vinden zijn (CGVS 3, p. 6, p. 8). Hoewel u duidelijk beschikt over een zekere basiskennis, dient te worden opgemerkt dat dit ingestudeerd kan zijn, en u louter om opportunistische redenen uw basiskennis verworven heeft. Dat u op bovenstaande vragen over uw beweerde geloof geen enkel begin van antwoord kan formuleren, tast dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bekering aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Dat u na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband dient te worden opgemerkt dat u eenmaal aangekomen in België gedurende het eerste jaar tot anderhalf jaar van uw verblijf slechts sporadisch naar de kerk ging. Als reden hiervoor, kaart u de afstand aan. Aanvankelijk frequenteerde u een kerk te Kortrijk, terwijl u op dat moment in Turnhout verbleef (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 3, p. 4). U stelt afhankelijk te zijn geweest van uw zus, omdat u geen auto had (CGVS 2, p. 3; CGVS 3, p. 9). Gevraagd of er toen geen kerk dichterbij de buurt was, stelt u dat u op zoek ging naar een Iraanse kerk omdat u geen Nederlands sprak, waardoor u naar de kerk te Kortrijk ging (CGVS 2, p. 4). Merkwaardig is echter dat u niet weet waarom uw zus net naar deze kerk ging (CGVS 3, p. 10). U verwijst nochtans zelf naar een Iraanse kerk in

Turnhout, maar u heeft echter geen informatie over die kerk, alsook weet u niet of die kerk nog bestaat, en of uw zus en haar echtgenoot ooit naar die kerk zijn geweest (CGVS 3, p. 10). U vond het toen niet nodig om over een andere kerk te spreken, aangezien u een kerk had (CGVS 3, p. 10). U vergoelijkt uw nalatende houding door te stellen dat u nieuw was, geen informatie had over de andere kerken, en degene volgt die dan wel informatie bezit, waarmee u doelt op de keuze van uw zus om naar de Iraanse kerk te Kortrijk te gaan (CGVS 3, p. 10). Op basis van het gehoorverslag blijkt echter dat uw zus N. in 2014 naar een Iraanse kerk te Turnhout ging (gehoorverslag, d.d. 17/04/2014, CGVS N. 2, p. 3). Bovendien verklaart uw schoonbroer H. ook soms samen te komen met de Iraanse kerken van Antwerpen en Brussel (gehoorverslag, d.d. 17/04/2014, CGVS H., p. 5), wat aantoont dat uw zus en haar echtgenoot wel degelijk op de hoogte waren van Iraanse kerken dichterbij de omgeving van Turnhout. Dat u hiervan dan niet op de hoogte van zou zijn geweest, is niet geloofwaardig en staat in schril contrast met uw eerder passieve houding waarbij u zich geen verdere vragen stelde bij de bezoeken aan de Kortrijkse kerk. Tot slot kan u uw kerkbezoeken aan Kortrijk op geen enkele manier staven, waardoor u niet aangetoond heeft daadwerkelijk de kerk in Kortrijk te frequenteren. Verder is het vreemd dat Maria, de persoon die uw zus al tien jaar kende, pas anderhalf jaar na uw aankomst verteld zou hebben over de Worship and Grace kerk (CGVS 2, p. 5), waarna u deze frequenteerde. Er mag worden aangenomen dat u zich bij aankomst in België onmiddellijk zou zijn begonnen informeren naar kerken in de buurt, zodat u, eenmaal in vrijheid, uw nieuwe geloof ten volle zou kunnen beleven. Het feit dat u ondertussen gedoopt bent, wekelijks naar de kerk gaat, en zich engageert binnen de Worship & Grace kerk (CGVS 1, p. 17 – 18; CGVS 2, p. 5 – 9), wil bovendien niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom en uw christelijke activiteiten in België. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw zus L. N. (OV 6.211.079) moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw zus op 24 januari 2008 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam acht jaar later aan in België waar u op 13 december 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw zus net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat zij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde geen internationale beschermingsnood bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. U legt uw paspoort, uw karte melli en uw shenasnameh neer, hetgeen uw identiteit en Iraanse nationaliteit aantonen, en hier niet ter discussie staat. Vervolgens legt u verschillende documenten neer om uw reisroute van Iran naar België te staven, hetgeen uw reisweg bevestigt en eveneens niet in twijfel wordt getrokken. Uw attest van immatriculatie en de verschillende certificaten om aan te tonen dat u Nederlandse les volgt, hebben niets te maken met uw vervolgingsproblemen en doen hier dan ook niet ter zake. Wat betreft de documenten om uw christelijke activiteiten in België aan te tonen, zoals de verklaring van de Worship and Grace kerk en het certificaat, de foto's en de video van uw doopsel, dient

te worden opgemerkt dat hier enkel bewijswaarde aan kan worden toegekend indien deze geloofwaardige verklaringen en een oprechte bekering ondersteunen. In uw geval werd echter besloten dat u niet aangetoond heeft daadwerkelijk het christelijk geloof aan te hangen.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat wat betreft uw opmerkingen aangaande het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud, aangestipt kan worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor bovenstaande beslissing. Daar waar er verwezen wordt naar een foute vertaling en communicatieproblemen met de tolk bij het tweede persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt, dat hoewel de advocaat dit op het einde van dit persoonlijk onderhoud aangekaart heeft, er vervolgens aan u werd gevraagd had hoe u de communicatie ervaren had, waarop u stelt de tolk goed begrepen te hebben en de communicatie over het algemeen goed verliep (CGVS 2, p. 18). Na het tweede persoonlijk onderhoud corrigeerde u weliswaar enkele fouten wanneer gepeild werd naar uw kennis over het christendom. Hierover kan dan ook worden opgemerkt dat uw antwoorden op deze vragen niet werden meegenomen in de beoordeling, en aldus rekening werd gehouden met uw opmerkingen. De overige opmerkingen vermogen dan ook geenszins bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw broer M.L. (OV XXX) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel roept verzoekster een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt dat zij niet de intentie had om haar land definitief te verlaten en de situatie wenste af te wachten alvorens de zware beslissing te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Zij meent dat de commissaris-generaal zich niet heeft kunnen inleven in haar geloofsovertuiging en redenen waarom zij zich bekeerd heeft tot het protestantisme. Het innerlijk gevoel zou aan een ongelovige niet uitgelegd kunnen worden. Het is niet omdat zij geen negatieve punten kan noemen van het christendom dat zij geen echte christen zou zijn.

Ze zou bijzonder veel informatie hebben gegeven over M., die haar in contact heeft gebracht met het christendom. De commissaris-generaal zou niet mogen verwachten dat men een gedetailleerde kennis heeft van iemand anders zijn bekeringsproces. Zij wijst erop dat de context en het leefmilieu waarin ze haar geloof diende te beleven niet uit het oog mogen worden verloren.

Volgens haar is het niet vreemd dat M. haar in vertrouwen nam. Omdat hij een Evangelisch christen is, heeft hij een grote drang om zijn geloof te delen en voelt hij met zijn hart sterk aan wie hij kan vertrouwen. Daarnaast stelt ze dat ze vanuit haar professionele rol beroepsgeheim had en te vertrouwen was.

Zij meent dat er geen sprake is van incoherente verklaringen ten opzichte van haar broer nu ze elk op hun eigen manier hun geloofsovertuigingen beleefden. Het gegeven dat haar broer bepaalde zaken anders begrepen of geïnterpreteerd heeft, zou haar niet verweten kunnen worden.

Ze zou kerstmis gevierd hebben in de huiskerk maar niet op Kerstdag en de commissaris-generaal zou de vragen hieromtrent niet verder verduidelijkt hebben.

Omdat de leden van de huiskerk zo weinig mogelijk informatie met elkaar delen, mocht van haar niet verwacht worden veel informatie te hebben omtrent die kerkleden en omtrent de inval van de Iraanse autoriteiten. Ze zou haar leven in gevaar brengen moest ze zelf op zoek gaan naar verdere informatie.

Ze wijst erop dat de commissaris-generaal toegeeft dat haar kennis bijzonder uitgebreid is en dat evangelisten bijna nooit spreken over sacramenten.

Verwijzend naar Wikipedia vervolgt zij dat op afvalligheid de doodstraf staat in Iran en stelt ze, citerend uit de site <https://www.opendoors.nl/ranglijst/iran>, dat bekeerde christenen er opgepakt en veroordeeld worden tot de doodstraf.

2.2. Nieuwe elementen

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster geen nieuwe stukken.

Ter terechtzitting legde verzoekster een aanvullende nota neer met als bijkomend stuk:

- “Verklaring Z.L. als actief lid van Worship & Grace kerk Houthalen” van 6 november 2021.

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase,

houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaarde geboren te zijn als Sjiitische moslim en zou zich geleidelijk aan zijn beginnen afkeren van de islam. Gedurende 9 jaar zou ze geen geloof hebben gehad, tot een collega M. haar op het werk vertelde over het christendom. Omdat ze uit een reflex tot Jezus Christus begon te bidden nadat haar broer gevallen was en ze het gevoel had dat Jezus haar broer heeft gered, besloot ze het christendom verder te verkennen. Na vier maanden zou ze door haar collega M. geïntroduceerd zijn tot de huiskerk. Met een Italiaans visum reisde zij naar België om haar zus, erkend vluchteling, te bezoeken. Na haar aankomst in Europa vernam ze dat de huiskerk waar zij vieringen bijwoonde verklikt werd. Omdat het steeds haar wens was om terug te keren naar haar herkomstland maar dit niet mogelijk bleek, diende ze uiteindelijk meer dan twee jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij

terugkeer naar Iran vreest ze voor een gevangenisstraf, de doodstraf of executie omwille van haar bekering.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelt dat de geloofwaardigheid van verzoeksters vervolgingsproblemen ondermijnd werden doordat haar houding, met betrekking tot het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming, niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen achtte onder meer verzoeksters bekering, haar deelname aan de huiskerk en haar contacten met andere bekeerlingen in Iran niet aannemelijk. Volgens de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen vormt de ongeloofwaardigheid van haar bekering ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Verwijzend naar het asiëldossier van verzoeksters zus L.N. (OV XXX), die in België de vluchtelingenstatus heeft verkregen, motiveert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen dat zij strikt persoonlijke motieven aanhaalden, terwijl verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een internationale beschermingsnood zou bestaan. M.b.t. de door verzoekster overgemaakte documenten motiveert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen dat de reisroute en nationaliteit niet betwist worden, dat het attest van immatriculatie en de attesten van de Nederlandse taal niets te maken hebben met de vluchtmotieven. Tenslotte oordeelt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen dat er enkel bewijswaarde aan de documenten kan worden toegekend indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen en dat verzoekster niet heeft aangetoond daadwerkelijk het christelijk geloof aan te hangen.

Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad op dat verzoekster pas meer dan twee jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit het verhoor blijkt dat verzoekster specifiek gevraagd werd naar de redenen die dergelijke laattijdige indiening van een verzoek om internationale bescherming zouden kunnen rechtvaardigen (CGVS 1, p. 5, 6 en 17). Dat zij nooit de intentie had om haar land definitief te verlaten en zij wilde wachten tot het rustiger werd in Iran kan de Raad niet overtuigen. Dat verzoekster in de twee jaren dat zij zich in België bevond geen concrete stappen heeft ondernomen om te kunnen terugkeren naar Iran, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar wil om in die periode terug te keren. Waar zij stelt dat dit niet mogelijk was omdat zij angst had, stelt de Raad vast dat indien er al sprake zou zijn geweest van angst tijdens haar verblijf in België, er geen enkele verschoning is waarom verzoekster zich dan niet onmiddellijk heeft gewend tot de Belgische autoriteiten om ook effectief internationale bescherming te vragen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Verzoekster komt in haar verzoekschrift ook niet verder dan het louter herhalen van de verklaringen zoals afgelegd tijdens haar verhoor. In dit verband werd in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsproblemen wordt ondermijnd doordat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming. U heeft immers uw verzoek om internationale bescherming pas ingediend op 13 december 2018, meer dan twee jaar na uw aankomst in België. Hoewel u pas een week na uw aankomst in Europa op de hoogte werd gesteld van de onthulling van de huiskerk, diende u nog steeds geen verzoek in omdat u aanvankelijk hoopte en u de intentie had om terug te keren naar Iran. U wilde afwachten tot het terug rustiger zou zijn in Iran na de onthulling van de huiskerk (notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS 1, d.d. 28/10/2020, p. 6, p. 17). U heeft echter geen stappen ondernomen om terug te keren naar Iran omdat u bang was, waarop u besloot in België te blijven (CGVS 1, p. 6). U gevraagd waarom u alsnog twee jaar gewacht heeft om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, repliceert u wederom dat u de intentie had om terug te keren naar Iran (CGVS 1, p. 17). Dit is niet ernstig. De Iraanse autoriteiten waren in de twee maand na uw aankomst in België reeds drie keer bij u thuis langs geweest op zoek naar u (CGVS 1, p. 5). Nadien zouden ze niet meer langs geweest*

zijn. Er kan dan ook niet worden verstaan dat u niet onmiddellijk na hun drie bezoeken op korte tijd, waardoor overduidelijk was dat u in hun vizier was gelopen, geen verzoek in België indiende. Hoewel u Iran oorspronkelijk verlaten heeft omwille van toeristische redenen (CGVS 1, p. 8, p. 17), is het opmerkelijk dat u eveneens nagelaten heeft om een verzoek in te dienen nadat u op de hoogte werd gesteld van de onthulling van de huiskerk, en pas twee jaar na uw binnenkomst in België daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, te meer daar er geen directe aanleiding was om plots wel een verzoek in te dienen, gezien de autoriteiten na hun laatste bezoek twee maand na uw aankomst in België niet meer van zich lieten horen. Uw houding valt dan ook geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of het hebben van een reëel risico op ernstige schade. Uw gedrag relateert in ernstige mate uw voorgehouden vrees.”

In de beslissing geeft de commissaris-generaal verder aan de geloofwaardigheid van verzoeksters bekering in vraag te stellen. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekster over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoekster interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij door haar interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b) van de Vreemdelingenwet, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekster om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van haar identiteit.

Van verzoekster kan verwacht worden uiteen te zetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer nu verzoekster afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor verzoekster. De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is zodat het van verzoekster, die nadat zij steeds een praktiserend moslim is geweest, gedurende 9 jaar geen geloof heeft gekend, redelijkerwijze verwacht kan worden dat ze een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in haar nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over haar beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. De Raad oordeelt, op basis van hetgeen volgt dat *in casu* voormelde elementen ontbreken.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen blijk heeft gegeven van een ingrijpende en fundamentele keuze, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde. Evenmin kon verzoekster een gedetailleerde toelichting geven omtrent de impact van haar bekering op haar leven. Het weinig doorleefd karakter van haar geloofsovertuiging kan verzoekster niet vergoelijken door louter te beweren dat ze haar innerlijk gevoel niet kan uitleggen aan een ongelovige. In dit verband werd in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en een tijdlang geen geloof had, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie*

gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over de impact van zijn bekering op diens leven. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. Zo associeert u uw bekering of het christendom voornamelijk met rust, een goed gevoel, positieve energie en het worden van een betere persoon (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 7, p. 9; notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS 3, d.d. 21/04/2021, p. 7, p. 12). Die rust en de ermee gepaard gaande gevoelens ervaart u door te bidden of het helpen van anderen (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 7, p. 14). Gevraagd naar de verandering in uw dagelijks leven door uw bekering, verwijst u wederom naar de rust die u ervaart, het hebben van een beter gevoel en het worden van een betere persoon (CGVS 2, p. 7). U meermaals gevraagd om dit beter of goed gevoel te omschrijven, komt u niet verder dan te verwijzen naar uw innerlijk of warm gevoel, uw grotere zelfvertrouwen, het vergeven van anderen en de kalmte en warmte die u ervaren heeft (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 12). Dat u uw bekering enkel maar kunt beschrijven als iets dat u associeert met rust, het hebben van een goed gevoel en positieve energie, is weinig doorleefd en overtuigend. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende gebeurtenis bij een individu weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen bekering onaannemelijk wordt en er twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw bekering. Ook vreemd is dat u, die de islam reeds enkele jaren had verlaten, geen concreet antwoord kunt geven waarom u plots wel openstond om een nieuw geloof te gaan ontdekken. Hiernaar gevraagd antwoordt u namelijk vrij vaag dat u het christendom geen religie kunt noemen maar wel een levenswandel en u aldus geen vergelijking kunt maken met uw vorige religie. Verwacht mag worden dat u, gezien het christendom als religie wordt gepercipieerd deze ook kritisch onder het licht zou hebben gehouden, te meer daar u dat bij de islam ook had gedaan.” Verzoekster brengt geen argumenten aan die voorgaande motieven kunnen doen ombuigen.

Het komt de Raad weinig ernstig voor dat verzoekster, gelet op het ingrijpend karakter van een bekering, geen details kan geven omtrent de bekering van de persoon die haar heeft geïntroduceerd tot het christendom. Dat zij veel informatie zou hebben gegeven over M., vindt geen steun in de verhoorverslagen, te meer nu verzoekster verklaarde niet te weten hoe M. zijn eigen onderzoek had gedaan naar het christendom en zij geen concrete informatie kon geven omtrent de wijze waarop hij in contact is gekomen met het christendom (CGVS 3, p. 3). Daarnaast acht de Raad het niet geloofwaardig dat M., gezien de Iraanse context waar het een ernstig misdrijf is voor een niet-moslim om een moslim te bekeren (stuk 10, landeninformatie blauwe map, CGVS “DFAT COI”, p. 32, § 3.49: “It is a capital crime for non-Muslims to convert Muslims” – vrije vertaling: “het is een ernstig misdrijf voor een niet-moslim om een moslim te bekeren”), verzoekster reeds op de eerste dag dat hij haar zag, zou gesproken hebben over het christendom (CGVS 1, 10). In dit verband werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld wat volgt: “Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan vervolgens een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. U verklaart via uw collega M. in contact te zijn gekomen met het christendom (CGVS 1, p. 4, p. 8). Hoewel u kan stellen dat M. reeds tien jaar geleden bekeerd is, en dat zijn alcoholproblematiek uiteindelijk voor een kantelpunt zorgde, weet u niet hoe hij in contact is gekomen met het christendom of door wie M. bekeerd is (CGVS 1, p. 11; CGVS 3, p. 3). Nochtans geeft u aan dat hij bijna dakloos was en zijn vrouw en kind van hem gescheiden leefden (CGVS 1, p. 11; CGVS 3, p. 3). Hoe de persoon die u deed kennismaken met een nieuwe religie en u zover kreeg zich ook te gaan bekeren tot die nieuwe religie terug recht kroop uit zijn persoonlijk dal, lijkt dan ook allerm minst een onbelangrijk detail dat u zomaar zou kunnen vergeten met de jaren. Uw argument dat alles zo lang geleden is, kan uw nihile kennis over het bekeringsproces van M. dan ook niet vergoelijken (CGVS 3, p. 3). Verder herinnert u zich niet meer hoe de droom van M., waarbij Christus aan hem verscheen, verliep, ook kan u geen enkele duiding geven wanneer u gevraagd wordt naar eender wat u zich over zijn droom kan herinneren (CGVS 3, p. 3). Dit is opmerkelijk, daar u verklaarde dat hij nochtans veel over zijn droom verteld heeft (CGVS 3, p. 3). Gevraagd hoe zijn bekeringsproces dan verder verlopen is, sinds zijn droom, verwijst u naar verschillende kanalen om het christendom beter te leren kennen, maar u kan dit evenmin concretiseren (CGVS 3, p. 3). Hoewel M. de eigenaar was van de huiskerk, kan u evenmin details verschaffen over het ontstaan van de huiskerk. Zo weet u niet hoelang hij deze kerk runde, of hoe hij deze kerk heeft opgericht (CGVS 3, p. 6). Dit is niet ernstig, daar kan worden verwacht dat u zich interesseert voor de bekering van de persoon die u introduceerde tot het christendom, evenzo voor zijn beleving hierbij en de wijze waarop dit proces geschied is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat M. daadwerkelijk een bekeerling zou zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien M. u als bekeerde christenen de weg naar de huiskerk zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.

Vervolgens staat het onbezonnen gedrag van M. niet in verhouding met het risico om in Iran ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Zo is het opmerkelijk dat uw collega M. u, tijdens jullie eerste ontmoeting ooit, meteen in vertrouwen nam en vertelde over zijn bekering tot het christendom. Hoewel M. al een aantal jaren vrijwilliger was op uw dienst, hadden jullie voorheen nog op geen enkele manier contact gehad (CGVS 1, p. 10, p. 11; CGVS 3, p. 4). Verwacht mag worden dat hij veel voorzichtiger zou omspringen met het bekend maken van zijn bekering, gezien de Iraanse context. Dat hij u in jullie eerste gesprek ooit meteen in vertrouwen nam en over zo een belangrijk gegeven praatte dat zijn werk en vrijheid kon bepalen, is dan ook weinig plausibel, daar het bekendmaken van een bekering in Iran een enorm risico met zich meebrengt. U vreest namelijk zelf ook vervolging omwille van uw bekering (CGVS 1, p. 8-9). U gevraagd waarom M. u meteen in vertrouwen nam, repliceert u dat u gekend was als een betrouwbaar persoon op de werkvloer en u goed geheimen kon bewaren (CGVS 1, p. 12; CGVS 3, p. 4). Dit is niet ernstig. Enerzijds had hij u nog nooit gezien of gesproken, anderzijds wist M. totaal niet hoe u zou reageren op zijn openbaring, ook al stond u gekend als een discreet persoon. Vervolgens doet het ook vragen oproepen waarom M. verder bleef prediken en u informeren over het christendom, daar u aanvankelijk voornamelijk een luisteraar was en het toen niet belangrijk vond om een bepaalde reactie te geven (CGVS 2, p. 15; CGVS 3, p. 3), waardoor M. allerm minst een idee had hoe u de onthulling van zijn bekering had opgevat. Dat M. als christen verwacht wordt om te prediken, kan worden gevolgd, doch dat hij bij een eerste ontmoeting iemand meteen in vertrouwen neemt, is opmerkelijk en weinig plausibel, daar kan worden verwacht dat hij voorzichtig omspringt met het uitkiezen van de personen waaraan hij predikt en verwacht kan worden dat hij u, in tegenstelling tot uw verklaringen, eerst beter zou willen leren kennen om uw vertrouwen te winnen en te kunnen inschatten hoe u in het leven stond.” Haar betoog, dat M. als Evangelisch christen een grote drang heeft om zijn geloof te delen en met zijn hart sterk aanvoelt wie hij kan vertrouwen, is geenszins van die aard om voorgaande motieven te doen ombuigen.

Nu verzoekster verklaarde dat het steeds haar wil is geweest om te kunnen terugkeren naar Irak, acht de Raad het zeer merkwaardig dat verzoekster zich niet verder zou hebben geïnformeerd over de situatie van de huiskerk die in het vizier zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten en over het lot van de huiskerkleden. Dat het niet van haar verwacht kan worden om verdere informatie te verkrijgen omdat ze dan in gevaar zou zijn, is een blote bewering die op geen enkele wijze wordt ondersteund en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Niet alleen verklaarde verzoekster 2 of 3 keer per week contact te hebben met haar ouders, broers en zussen in Iran (CGVS, 1, p. 4), maar ook dat diezelfde familieleden op de hoogte zijn van haar bekering (CGVS2, p.11), waardoor het aannemelijk is dat verzoekster, die altijd de wens koesterde om terug te keren naar Iran, zich verder zou hebben geïnformeerd omtrent de huiskerk bij de mensen uit haar eigen netwerk. Verzoekster herhaalt verder louter datgene wat zij reeds verklaarde tijdens de drie verhoren bij de commissaris-generaal waarmee zij geen afbreuk kan doen aan de beoordeling van de commissaris-generaal dienaangaande. Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat ze tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het lot van de huiskerkleden en ze geen enkele uitleg kon geven over hoe S., de vrouw die haar op de hoogte had gebracht van de ontdekking van de huiskerk door de Iraanse autoriteiten, zelf op de hoogte zou zijn gebracht van die ontdekking. Verzoekster is niet in staat enige duiding te geven omtrent een eventuele verklaring, die volgens haar zelfs had kunnen uitgaan van een huiskerklid die niet echt gelovig was (CGVS 1, p.16). De Raad stelt nog ten overvloede vast dat uit informatie bijgebracht door de commissaris-generaal blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet actief op zoek gaan naar huiskerken (stuk 10, landeninformatie, blauwe map “DFAT COI Iran”, p. 33). In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd als volgt: *Dat uw vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper informatie heeft over hoe de huiskerk in het vizier is gekomen van de Iraanse autoriteiten alsook hoe het de overige huiskerkleden is vergaan na de inval van de autoriteiten. Vooreerst kan u geen soelaas bieden over de manier waarop de huiskerk onthuld werd (CGVS 1, p. 16). Evenmin weet u wat er met de huiskerkleden op dat moment is gebeurd, en kan u niet bevestigen of er al dan niet iemand werd gearresteerd. Ook S., de zus van S., die u heeft opgebeld om u op de hoogte te stellen van de onthulling van de huiskerk, zou u geen verdere details hebben gegeven over S. (CGVS 1, p. 16). Opmerkelijk is ook dat u S. tot op dat moment nog nooit gehoord of gezien had (CGVS 1, p. 16) en tot op de dag van uw onderhoud niet kunt verduidelijken waarom S. dan net naar u zou hebben gebeld of van uw bestaan afwist, hoe S. aan uw contactgegevens is geraakt en waarom ze net u moest opbellen. Evenmin weet u hoe S. dan op de hoogte werd gebracht van de ontdekking van de huiskerk (CGVS 1, p. 16). Nadat S. u had opgebeld, heeft u bovendien niet verder geïnformeerd naar het lot van de huiskerkleden, noch heeft u M. proberen contacteren (CGVS 1, p. 17). Hoewel u reeds in veiligheid was in Europa is het frappant dat u op geen enkele manier heeft doorgevraagd aan S. of onderzocht heeft wat er exact met uw huiskerk en haar leden is gebeurd in uw afwezigheid. Over de inval van de huiskerk kan nog worden opgemerkt dat u*

tegenstrijdige verklaringen aflegt over het lot van de huiskerkleden. Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u immers dat iedereen, waaronder S., gearresteerd werd (vragenlijst CGVS, d.d. 29/08/2019, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde niet te weten of er arrestaties hadden plaatsgevonden. U geconfronteerd met bovenstaande vaststelling repliceert u dat een huiskerk niet verklikt wordt als er niemand aanwezig is, waardoor het logisch is dat de aanwezigen gearresteerd zouden zijn (CGVS 1, p. 17). Wat er ook van zij, verwacht mag worden dat u duidelijkheid kan bieden over het lot van de huiskerkleden.

Vervolgens kan u slechts weinig details geven over de verschillende invallen van het ettelaat bij u thuis nadat de huiskerk verklikt werd. U stelt dat het ettelaat tot driemaal toe bij u thuis langskwam (CGVS 1, p. 5). U verklaart dat ze uw huis doorzocht hebben, maar u weet echter niet of dit bij hun eerste of hun tweede bezoek gebeurde (CGVS 3, p. 13). Verder blijft u bijzonder vaag wanneer u gevraagd wordt naar de vragen die allemaal werden gesteld aan uw ouders (CGVS 3, p. 13). Bovendien heeft u niet naar verdere details gevraagd toen u enkel vrij vaag op de hoogte werd gebracht (CGVS 3, p. 13). Uw redenering dat u schrik had dat de autoriteiten de lijn of Whatsapp zouden controleren, waardoor u niet vroeg naar informatie, is niet ernstig (CGVS 3, p. 13). U of uw ouders namen namelijk sowieso contact op om u in te lichten, er kan dan ook niet verstaan worden wat het verschil is tussen de grote lijnen van de inval of het geven van meer details. Dat u bovenstaande zaken dan ook niet heeft proberen achterhalen en hier vrij vaag over blijft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Waar verzoekster, citerend uit de website <https://www.opendoors.nl/ranglijst/iran> en verwijzend naar Wikipedia, toevoegt dat op afvalligheid de doodstraf staat en bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld worden tot de doodstraf, merkt de Raad op dat een louter algemene verwijzing naar enkele artikels niet afdoende is om afbreuk te doen aan de concrete beoordeling van verzoeksters asielaas zoals *supra* uiteengezet. Verzoekster toont met een verwijzing naar voormelde website niet *in concreto* aan dat zij een verhoogd risicoprofiel had waardoor zij onder aandacht zou kunnen komen van de Iraanse autoriteiten. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat met een algemene verwijzing naar websites, verzoekster nalaat concrete informatie bij te brengen die de vaststellingen uit de “COI Focus Iran behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” d.d. 30 maart 2020, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, weerlegt (stuk 11, landeninformatie, blauwe map, CGVS).

Documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moet worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekster. Verzoekster doet geen enkele poging in haar verzoekschrift om de door haar bijgebrachte documenten te bespreken. Op basis van hetgeen volgt, oordeelt de Raad dat die documenten geen ander licht werpen op de beoordeling van haar vluchtrelaas zoals *supra* uiteengezet.

In de verklaring van “Worship and Grace” (stuk 2, documenten voorgelegd door de asielzoeker, administratief dossier) en de verklaring van “Worship and Grace” van 6 november 2021 die verzoekster ter terechtzetting op 16 november 2021 neerlegde, leest de Raad onder meer dat verzoekster een actief lid is binnen de kerk, dat ze op 12 augustus 2019 gedoopt werd, dat haar Nederlands steeds vooruit gaat, dat het een zegen is om haar in de buurt te hebben, dat wanneer ze spreekt over Jezus je diep geraakt wordt, dat ze deel uitmaakt van het gebedsteam en dat ze een behulpzame en lieve persoon is. Hieruit kan de Raad niet afleiden dat verzoekster omwille van een diepere overtuiging bekeerd zou zijn tot het christendom. Waar verzoekster documenten met betrekking tot haar doop voorlegt (stukken 3, 4 en 10, documenten voorgelegd door de asielzoeker, administratief dossier) merkt de Raad op dat hoewel niet betwist wordt dat verzoekster gedoopt werd in het christendom, voormelde documenten niet wijzen op de nood tot internationale bescherming omdat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekster omwille van een diepere overtuiging is bekeerd tot het christendom. Een doop kan immers ook louter formeel en zonder oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde overtuiging plaatsvinden. Uit de

verhoorverslagen en uit de uiteenzetting *supra* blijkt dat verzoekster uitgebreid werd gehoord over haar voorgehouden bekering en christelijke overtuiging en stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat de voorgelegde documenten de analyse, dat ze niet heeft aangetoond daadwerkelijk het christelijk geloof aan te hangen, niet kunnen ombuigen.

De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoekster niet zou weten waarom haar zus, mevr. L.N, bij wie zij te Turnhout inwoonde, geen weet zou hebben gehad van een Iraanse kerk in Turnhout, terwijl uit het gehoorverslag van 17 april 2014 van mevr. L.N. dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zij wekelijks naar die Iraanse kerk in Turnhout ging (stuk 7 van stukkenbundel CGVS).

Nu verzoekster weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar actieve religieuze leven in België en zij hieromtrent ook geen verdere duiding kan geven in het verzoekschrift, oordeelt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een risico zou lopen omdat zij bij terugkeer naar Iran zou worden gepercipieerd als christen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden tot de volgende beoordeling is gekomen: *“Dat u na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband dient te worden opgemerkt dat u eenmaal aangekomen in België gedurende het eerste jaar tot anderhalf jaar van uw verblijf slechts sporadisch naar de kerk ging. Als reden hiervoor, kaart u de afstand aan. Aanvankelijk frequenteerde u een kerk te Kortrijk, terwijl u op dat moment in Turnhout verbleef (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 3, p. 4). U stelt afhankelijk te zijn geweest van uw zus, omdat u geen auto had (CGVS 2, p. 3; CGVS 3, p. 9). Gevraagd of er toen geen kerk dichterbij de buurt was, stelt u dat u op zoek ging naar een Iraanse kerk omdat u geen Nederlands sprak, waardoor u naar de kerk te Kortrijk ging (CGVS 2, p. 4). Merkwaardig is echter dat u niet weet waarom uw zus net naar deze kerk ging (CGVS 3, p. 10). U verwijst nochtans zelf naar een Iraanse kerk in Turnhout, maar u heeft echter geen informatie over die kerk, alsook weet u niet of die kerk nog bestaat, en of uw zus en haar echtgenoot ooit naar die kerk zijn geweest (CGVS 3, p. 10). U vond het toen niet nodig om over een andere kerk te spreken, aangezien u een kerk had (CGVS 3, p. 10). U vergoelijkt uw nalatende houding door te stellen dat u nieuw was, geen informatie had over de andere kerken, en degene volgt die dan wel informatie bezit, waarmee u doelt op de keuze van uw zus om naar de Iraanse kerk te Kortrijk te gaan (CGVS 3, p. 10). Op basis van het gehoorverslag blijkt echter dat uw zus N. in 2014 naar een Iraanse kerk te Turnhout ging (gehoorverslag, d.d. 17/04/2014, CGVS N. 2, p. 3). Bovendien verklaart uw schoonbroer H. ook soms samen te komen met de Iraanse kerken van Antwerpen en Brussel (gehoorverslag, d.d. 17/04/2014, CGVS H., p. 5), wat aantoont dat uw zus en haar echtgenoot wel degelijk op de hoogte waren van Iraanse kerken dichterbij de omgeving van Turnhout. Dat u hiervan dan niet op de hoogte van zou zijn geweest, is niet geloofwaardig en staat in schril contrast met uw eerder passieve houding waarbij u zich geen verdere vragen stelde bij de bezoeken aan de Kortrijkse kerk. Tot slot kan u uw kerkbezoeken aan Kortrijk op geen enkele manier staven, waardoor u niet aangetoond heeft daadwerkelijk de kerk in Kortrijk te frequenteren. Verder is het vreemd dat Maria, de persoon die uw zus al tien jaar kende, pas anderhalf jaar na uw aankomst verteld zou hebben over de Worship and Grace kerk (CGVS 2, p. 5), waarna u deze frequenteerde. Er mag worden aangenomen dat u zich bij aankomst in België onmiddellijk zou zijn beginnen informeren naar kerken in de buurt, zodat u, eenmaal in vrijheid, uw nieuwe geloof ten volle zou kunnen beleven. Het feit dat u ondertussen gedoopt bent, wekelijks naar de kerk gaat, en zich engageert binnen de Worship & Grace kerk (CGVS 1, p. 17 – 18; CGVS 2, p. 5 – 9), wil bovendien niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom en uw christelijke activiteiten in België. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de*

Iraanse autoriteiten te komen.” Verzoekster brengt geen enkel argument aan die voorgaande beoordeling zou kunnen ombuigen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad samenvattend dat verzoekster, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maakt. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag en de voorgehouden bekering tot het christendom van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.3.4.3. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden bijgetreden nu uit voorgaande is gebleken dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij werd gebaseerd.

2.8. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.9. Waar verzoekster de Raad verzoekt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO